

IMMINENT APARICIÓ DE DOS DIARIS ECONÒMICS

Prensa econòmica: quatre millor que dos

Els quioscos tindran, a partir de març, dos nous diaris econòmics: «La Gaceta de los Negocios» y «Economía 16».

Els grans *holdings* de la premsa espanyola —i els seus aliats europeus— es preparen per donar la batalla en un mercat reduït però en creixent expansió.

R. Aymerich

El passat 9 de febrer, Prisa s'incorporava al capital social d'Estructura, S.A., empresa editora de *Cinco Días*. Es tancava així un llarg període d'instabilitat per al degà de la premsa econòmica espanyola que, el gener del 1988, havia iniciat contactes per a captar nous socis. L'home que fundà Estructura el 1977, Francisco Gayá, conserva ara el 30% de les accions, la mateixa proporció que Prisa —representada per Juan Luis Cebrián— i el grup franco-nord-americà que lidera Jean Louis Servan-Schreiber. El 10% restant correspon a Construcciones y Contratas.

L'actual president d'honor d'Estructura, l'empresari i assagista francès Jean Louis Servan-Schreiber, representa el grup francès *L'Expansion*, que juntament amb l'editora del *Wall Street Journal*, aconseguiren superar, el passat juny, l'oferta dels editors del *Financial Times*. Les negociacions evidenciaven l'interès dels grups internacionals de comunicació pel futur d'un mercat petit —entre els 40.000 i els 70.000 lectors— però amb un gran potencial. Un mercat que cobrien en part les seccions especialitzades dels grans diaris —*El País* i *La Vanguardia*—

però que en teoria era privatiu de *Cinco Días* i d'*Expansion*, aquest últim aparegut el 1986 i vinculat a l'empresa editora d'*El Correo Espanol-El Pueblo Vasco*.

El creixement econòmic dels dos darrers anys, l'aparició pública de nous agents socials i econòmics i la perspectiva del mercat únic europeu justifiquen l'actual boom de la premsa econòmica. La posició del grup Prisa dins Estructura, S.A., no pretén tant refor-

Josep Ma. Ureta, director de la redacció a Catalunya de «La Gaceta de los Negocios».

çar el grup com compensar la imminent aparició dels diaris econòmics dels altres grans *holdings* de la premsa espanyola, Grup Zeta i Grupo 16. *Economía 16* no té encara director ni data segura d'aparició, però *La Gaceta de los Negocios* estarà al quiosc el pròxim 7 de març.

Dirigida per José Antonio Martínez Soler —membre fundador d'*El País* i *Cambio 16* i antic director de *Doblón*— *La Gaceta de los Negocios* és, dels quatre competidors, el que més atenció dedicarà a la informació econòmica catalana. Un antic home de TV3, Josep Ma. Ureta, es troba al capdavant de la redacció barcelonina del diari. Per al Grup Zeta, que ha invertit en el projecte uns 1.500 milions de pessetes, es tracta d'un doble rept. D'una banda tracta de penetrar en el mercat estatal dels diaris, i ho ha fet a través de l'especialització. De l'altra, *La Gaceta de los Negocios* es vol diferent dels altres diaris econòmics i pretén ampliar-ne el públic consumidor.

«El problema és d'estil i de vocabulari —explica Josep Ma. Ureta—. Al nostre país li falta encara cultura econòmica. Hi ha una demanda evident, però no es correspon amb l'oferta actual, massa mimètica dels models exteriors. Els països anglosaxons treballen amb xifres, és una altra manera de fer, molt diferent a la dels països mediterranis, on la informació és més literària, d'interpretació i d'opinió. A cada país hi ha un gran diari econòmic, i entre els llatins també pot funcionar. Ho prova l'èxit de l'italià *Il Sole-24 ore*, que té un tiratge d'uns 250.000 exemplars».

«No sap com es posa de contenta la gent quan ho entén» és la frase que utilitza Josep Ma. Ureta per il·lustrar la voluntat del diari d'acostar aquesta informació a un lector encara reaci al consum de diaris econòmics. Aquesta voluntat i l'objectiu de penetrar en el teixit econòmic català —un dels més difícils de l'estat—, són algunes de les obsessions d'Ureta. «A Madrid és fàcil de trobar informació econòmica perquè no hi ha propietat. L'administració no és propietària, no li afecta, i el mateix passa amb els consells d'administració dels grans bancs. Són prou heterogenis com per facilitar-ne el trencament del secretisme. A Catalunya, per contra, gestió i propietat es confonen, i la informació no és tant fàcil d'obtenir. Hi ha una tradició antiga de respecte mutu i de discreció entre les petites empreses —posem per cas del tèxtil— que dificulten la feina. És una cosa que intentarem trencar». □